

พิชิต้านพิช หรือจะสู้ ฝิต้านผี
ผีในวันนี้ คืออันนี้ในวันหน้า
อย่าเผลอมองสบตา
จะหลงในเสน่ห์หาโดยไม่รู้ตัว

เล่ห์ท่า
เขียนนี้

พรจวบพร

บทนำ

พ.ศ. 2311 เกิดโศกนาฏกรรมเกวียนแหกโค้ง ทำให้ สามพี่น้องลูกเศรษฐีช่างทำเรือนไทยแห่งเมืองแม่กลองเสียชีวิตพร้อมกันถึงสามคน ไม่มีใครรู้ว่าทั้งสามพี่น้องยังไม่ได้ไปเกิดใหม่ พวกเขาและเธอถูกจองจำเป็นทาสตายตัวแทน และสิงสถิตอยู่กับต้นไม้ที่ทั้งสามสนใจตายในวันเกิดเหตุ โดยมีพฤษภซึ่งเป็นพี่ชายคนโตที่เมื่อหลังจากตายแล้วได้เป็นรุกขเทวดา มีวิมานอยู่เหนือต้นจามจุรีสีทองหรือต้นพฤษภ มาลีน้องสาวคนกลาง สิงสถิตอยู่ในต้นตะเคียนทอง เธอจึงกลายเป็นนางตะเคียนโดยมีชื่อในปัจจุบันว่าเคียนนี้ และมาลีน้องสาวคนเล็กที่กลายเป็นนางตานี เนื่องจากสนใจตายได้ต้นกล้วยตานีซึ่งมีชื่อในยุคปัจจุบันว่าตานี

นับแต่นั้นจนถึงปัจจุบัน สามพี่น้องอยู่กันอย่างสงบ ไม่เบียดเบียนใคร ไม่สร้างกรรม ไม่หาตัวตายตัวแทน และมักสั่งสมบุญเมื่อมีโอกาส จึงทำให้หลุดพ้นจากการถูกจองจำและไปประกอบสัมมาชีพได้ แต่ทั้งสามก็ไม่เลือกที่จะไปเกิดใหม่เนื่องจากเคยชินกับการเป็นรุกขเทวดา นางตะเคียนทอง และนางตานีเสียแล้ว เนื่องจากแต่ละคนต่างก็ประกอบสัมมาชีพเลี้ยงตนได้โดยไม่ต้องรบกวนบุญจากใคร

‘เคียนนี่เคลียร์ผีได้’ คือคำกล่าวขานของเหล่าคนในวงการ สถาปนิกที่ได้มอบให้แก่สถาปนิกสาวลึกลับคนหนึ่ง เนื่องจากไม่ว่าจะ มีงานออกแบบ ปรับปรุง รื้อถอน หรืองานก่อสร้างบนที่ดินรกร้าง บ้าน เก่า ที่ดินติดป่าช้า ก็ไม่เคยมีมือสถาปนิกสาวผู้มีชื่อแสนแปลกหว่า ‘เคียนนี่’ ที่มักจะคุมงานในพื้นที่เหล่านี้ได้อย่างราบรื่นเสมอ ในขณะที่ หากเป็นสถาปนิกคนอื่นไปคุมงาน ก็มักจะมีอุปสรรค มีอุบัติเหตุ ภัยธรรมชาติ หรือเภทภัยต่างๆ ที่ล้วนเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นและอธิบาย ได้ยากตามหลักวิทยาศาสตร์ใดๆ ทั้งสิ้น

ไม่มีใครรู้ว่าที่เคียนนี่เคลียร์กับผีได้ ก็เพราะว่าเธอเป็นผี หญิงสาวเป็นนางตะเคียนทองแสนน่ารักและใฝ่รู้ ผีสาวจึงใช้วิชาความรู้ ด้านการปลูกเรือนไทยเมื่อครั้งที่เคยติดตามผู้เป็นพ่อไปคุมคนงานสร้าง เรือนอยู่บ่อยครั้งมาเป็นวิชาเพื่อทำมาหากิน เธอใช้วิธีครุพักลักจำและ ลงมือทำจนชำนาญ เมื่อตายไปแล้ว นางตะเคียนสาวก็ออกไปทำงาน หารายได้เลี้ยงตัวโดยการแปลงกายเป็นมนุษย์ไปรับออกแบบ ตกแต่ง และปรับปรุงบ้านให้แก่นุชชั้ทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานที่สถาปนิก คนอื่นๆ ไม่กล้ารับทำ

หากนับตามวันเวลาที่ตาย เคียนนี่ก็ค่อนข้างจะอาวุโสกว่าผี รุ่นใหม่ที่สิงสถิตอยู่ตามบ้าน ที่ดินรกร้าง ต้นไม้ต่างๆ หรือที่เร่ร่อนเป็น ผีอันธพาล คอยรังแกพวกนายช่างที่ต้องไปทำงานอยู่ในพื้นที่ตรงนั้น นางตะเคียนทองใช้ความอาวุโสนี้จัดการพวกผีที่ซอบบังแกคนอื่นได้ อย่างอยู่หมัด แต่ถ้าเป็นเจ้าที่เจ้าทางที่มีความอาวุโสกว่า นางตะเคียน ทองก็จะใช้ลูกอ่อน เจรจาจนงานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเสมอ

“โอเคตามนั้นะคะคุณลุงเจ้าที่ แล้วเดี๋ยวเคียนนี่จะบอกเจ้าของ บ้านให้จัดชุดไฟกะพริบให้วูบวาบพริ้งพริ้งเต็มศาลท่านเลยคะ” เคียนนี่ ใช้วิธีอยากได้อะไรก็บอก หากความต้องการของเจ้าของบ้านกับเจ้าที่- เจ้าทางสวนทางกัน หญิงสาวก็จะเป็นตัวกลางช่วยประนีประนอมให้

จนเป็นที่พอใจกันทั้งสองฝ่าย

ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของสถาปนิกสาวคนนี้ คนในวงการรู้แต่เพียงว่าเธอเป็นสถาปนิกอิสระ ไม่สังกัดอยู่บริษัทไหน คนที่เรียกใช้บริการเธอนั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นคนวงใน ที่ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างสูงกว่าจะตามตัวเคียนนี่พบได้ และเมื่องานจบเมื่อใด เธอก็จะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย อีกทั้งคนที่เคยร่วมงานกับเธอก็จะลืมเธอเสียหมดสิ้น อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

ร้านกาแฟรุขะโรมา เป็นร้านที่ซ่อนตัวอยู่ภายใต้ม่านมณตร์พรางตาที่รุขทเวดาดานุ่มได้รายเอาไว้ ในสายตามนุษย์ทั่วไป บริเวณที่ตั้งของร้านกาแฟนี้จะเห็นเพียงแค่อันไม้สามต้น อันประกอบต้นพุทธรักษาที่แผ่กิ่งก้านสาขาเป็นบริเวณกว้าง สมกับที่หนึ่งรากลึกมากกว่าสองร้อยปีแล้ว ใกล้กันมีต้นตะเคียนทองและต้นกล้วยตานี ที่มีของเช่นไห้วและคว้นรูปลอยโขม่ง เนื่องจากเป็นที่เลื่องลือกันว่านางตะเคียนทองและนางตานีให้หวยแม่น ทั้งที่นางตะเคียนทองและนางตานีที่สิงสถิตอยู่ในต้นไม้ทั้งสองต้นนี้ไม่เคยปรากฏตัวให้ใครเห็นและไม่เคยบอกเลขแก่ใครมาก่อน

“วันนี้ไม่ไปดูงานสร้างบ้านที่ไหนหรือเคียนนี่” พุทธรักษาถามน้องสาวที่มานั่งทำหน้าเพรียจิตอยู่ที่ร้านกาแฟตั้งแต่ช่วงสายของวัน

“ขอพักเก็บกวาดหน้าบ้านสักวันสองวันค่ะ เพิ่งผ่านวันหวยออกมาหมาดๆ ทั้งผ้าสามสี ทั้งหัวหมูทั้งไก่ต้มเต็มหน้าบ้านไปหมด หนักสุดก็รูปปั้นม้าลาย ไม่รู้ว่าใครไปเข้าฝันว่าเคียนนี่อยากขี่ม้าลายเป็นพาหนะ”

“เป็นแบบนี้มาเป็นร้อยปีแล้ว ยังไม่ชินอีกหรือ” พุทธรักษาตั้งคำถาม เนื่องจากยิ่งนานวัน เสียงเล่าลือเรื่องเจ้าแม่ตะเคียนทองให้หวยแม่นยิ่งโด่งดังไปไกล จนมีเจ้ามือแฝงตัวมาดูเลขที่คอหวยทาแบ่งและถูเลข

เพื่อเอาไปประกาศเป็นเลขอันจนยาวเป็นหางว่าว

“ไม่ชินง่ายๆ หรอกคะ บางที่เคียนนี่ก็คิดจะปรากฏตัวในร่างนางตะเคียนแล้วไล่ตะเพิดให้เตลิดเปิดเบิ่งจะได้ไม่กลัมาขอหวยกันอีก”

“ทำแบบนั้นคนก็จะยิ่งมาขอหวยกันเยอะกว่าเดิมละสิ ดีไม่ดีรายการทำผีจะมาปักหลักถ่ายทำที่หน้าบ้านแกเอานะ” พุกขรีบห้ามน้องสาว

“หรือว่าเคียนนี่จะเปิดสำนักไปหวยให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยดีไหมคะ คิดว่ารายได้คงจะดีไม่แพ้งานสถาปนิกแน่ๆ” เคียนนี่พูดติดตลก

“ทำให้คนงมงายมันบาปนะเคียนนี่” พี่ชายรีบเตือน

“เคียนนี่พูดเล่นนะคะ ชื่นทำแบบนั้นยายตานีต้องบ่นเคียนนี่จนหูชาแน่ๆ เพราะตอนนี้รูปปั้นม้าลายลามไปถึงหน้าบ้านยายตานีแล้ว...”

พุดยังไม่ทันขาดคำ น้องสาวคนเล็กก็เดินเข้ามาในร้านกาแฟด้วยสีหน้าบึ้งตึงมาแต่ไกล

“ตานีไม่ไหวแล้วนะคะ แค่อุดไทยกับผ้าสามสียังพอทน แต่นี้ทั้งแป้งทั้งม้าลาย เห็นแล้วลายตาจนแทบจะออกแบบกระเป๋าลายม้าลายอยู่แล้วคะ” นางตานีสาวเจ้าของแบรนด์กระเป๋าบ่นอุบ ช่วงนี้หญิงสาวกำลังเร่งออกแบบกระเป๋าคอลเล็กชันใหม่ แต่จินตนาการก็ต้องมาสะดุด เพราะเหล่ารูปปั้นม้าลายที่ตั้งกันสลอน

“เอาละๆ ใจเย็นๆ เดี่ยวพี่ส่งมะยมไปจัดการหน้าบ้านของพวกแกเอง” พุกขรีพุดถึงกุมารทองหัวหักที่มีคนนำมาทิ้งไว้ได้ต้นพุกขรีเมื่อร้อยปีก่อน ปัจจุบันมะยมทำงานเป็นผู้ช่วยบาร์ิสตาในร้านกาแฟของพุกขรี รวมทั้งงานอื่นๆ ตามที่รุกขเทวดาหนู่มจะสั่ง

“ขอบคุณนะคะพี่พุกขรี ถ้าไม่ได้มะยมไปช่วย เราสองคนก็คงจะแย่ เพราะยี่งนับวันของเซ่นไหว้ยิ่งเยอะขึ้น คนเรานี้ต้องการพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์กันขนาดนี้เชียวนะหรือคะ ถ้าพวกเขารู้ว่านางตะเคียนกับนาง

ตานีที่พากันมาราบไว้ ปัจจุบันก็ยังทำงานหาเงินงๆ แล้วยังศรัทธากันอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า” เคียนนี่เอ่ยออกมาด้วยความสงสัย

“ก็เพราะเงินทองสมัยนี้มันหายาก หากมีทางที่จะได้มาแบบง่ายๆ ทุกคนก็พร้อมที่จะทำสิ่งนั้น พวกแกก็อำพรางตัวเองดี ๆ ก็แล้วกัน ถ้าขึ้นปรากฏตัวให้คอหอยเห็น มีหวังแห่กันมาอีกเป็นขบวนแน่”

“ถ้าเป็นแบบนี้ ตานีไปอยู่ที่ร้านกระเป๋าสักพักดีกว่า” นางตานีสาวพูดด้วยสีหน้าขยาด

“เคียนนี่ก็จะลองเข้าไปดูที่เพจของตัวเองคะ ว่ามีคนติดต่องานเข้ามาหรือเปล่า ถ้ามีก็จะรับงานทันทีเลย จะได้ไม่ต้องอยู่ที่บ้านดันตะเคียนทองสักพัก”

“ดีแล้ว นานวันเข้าถ้าเลขที่ได้ไปไม่แม่น หรือมีที่ใหม่ๆ ให้ขอหอย เคียนนี่ก็แห่กันไปที่อื่นเอง” พฤษพิศพูดกับน้องสาวด้วยความเห็นใจ แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ นอกจากให้ทั้งสองทำใจเท่านั้น...

เมื่อเห็นว่ามีคนสนใจจ้างให้เธอไปรีโนเวตบ้านเรือนไทย ที่อยุธยา หญิงสาวก็นัดเจอกับคนที่ติดต่องานมาทางสื่อโซเชียลให้มา พบกับเธอที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งในตัวเมืองอยุธยา

ภายในร้านกาแฟมีผู้คนหนาตา แต่ก็ไม่อาบอบังความโดดเด่น ของหญิงสาวที่นั่งดื่มกาแฟอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้านได้ หญิงสาวรูปร่าง อรชรสมส่วน สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนเข้ารูปดูทะมัดทะแมง รับกับใบหน้าที่ยิ้มสวยหวานและดูแข็งแกร่งจริงจังในคนคนเดียว

ด้วยความโดดเด่นราวกับมีแสงในตัวเองทำให้เจ้าของงานที่นั่ง ดูปกกันมองเห็นเคียนนี่ได้ไม่ยาก เขาผู้นี้เป็นชายหนุ่มที่รูปร่างหน้าตาดี คนหนึ่ง แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตกับกางเกงผ้าเนื้อดีดูภูมิฐานและทันสมัย ติดอยู่อย่างเดียวตรงที่มีบางสิ่งที่เขาคลั่งคลอกเป็นสายสร้อยที่แม้จะถูก เก็บเอาไว้ภายใต้เสื้อเชิ้ต แต่ก็โผล่ออกมาจนเห็นเรียงรายอยู่บริเวณ กลางอก เมื่อชายหนุ่มเดินมาหาหญิงสาวใกล้ๆ เคียนนี่จึงเห็นว่าสิ่งนั้น คือพระเครื่อง

“ผม...ศรัณย์นะครับ ยินดีที่ได้พบกับคุณนะครับคุณเคียน...เอ่อ ...”

“เคียนนี่คะ เคียนนี่ที่มาจากคำว่าตะเคียนนะค่ะ” หญิงสาว

เข้าใจดีว่าชื่อของเธอออกจะแปลกประหลาดไปเสียหน่อย ทำให้คนที่เพิ่งรู้จักกันไม่รู้ว่าจะเรียกเธออย่างไร

“ครับคุณเคียนนี่ คือว่าพอมเห็นข้อมูลของคุณในเพจว่าคุณเป็นสถาปนิกที่เชี่ยวชาญด้านเรือนไทย ผมก็สนใจขึ้นมาทันทีเลยครับ” ศรันย์พูดกับสถาปนิกสาว

“สนใจที่ฉันเชี่ยวชาญเรือนไทย หรือสนใจคุณสมบัติที่ฉันจะนำมารับประกันว่างานเสร็จราบรื่น ไร้กังวลเรื่องเหตุการณ์เหนือธรรมชาติกันแน่คะ” หญิงสาวคาดเดาจากจำนวนพระเครื่องที่ศรันย์แขวนคอมาวันนี้

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ครับ” ศรันย์ยอมรับพร้อมกับยิ้มแหย เขายอมควักเงินจ้างเคียนนี่แพงกว่าสถาปนิกคนอื่นๆ เกือบเท่าตัวเพราะอยากให้งานนี้เสร็จตามเป้าหมาย ไม่อย่างนั้นเรือนไทยหลังนี้อาจจะกลายเป็นเรือนไทยร้างก็เป็นได้

“บ้านหลังนี้อายุกี่ปีแล้วคะ”

“น่าจะสองร้อยกว่าปีนะครับ นี่ครับ รูปถ่ายบ้านที่คุณเคียนนี่ต้องไปทำงาน” ศรันย์บอกพร้อมกับเปิดรูปถ่ายบ้านเรือนไทยในโทรศัพท์มือถือให้หญิงสาวดู เขาเป็นคนไปถ่ายรูปเรือนไทยหลังนี้ด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาจึงห้อยพระเครื่องมามากขนาดนี้

สถาปนิกสาวค่อยๆ เลื่อนดูรูปถ่ายบ้านเรือนไทยที่ถ่ายมาจากหลายมุมด้วยความสนใจมากเป็นพิเศษ ยิ่งดูดวงตาของเธอก็ยิ่งไหวระริก แกว่งวาววากับมีน้ำใสๆ เอ่อล้นมาหล่อเลี้ยง

“เรือนหลังนี้นั่น...”

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ในรูปถ่ายติดอะไรมาหรือเปล่า” ศรันย์ถามพร้อมกับลูบแขนตัวเองบ่อยๆ หากรูปถ่ายนี้จะมีอะไรผิดปกติ เขาก็ไม่คิดเป็นอื่นนอกจากคิดว่าหนึ่งในรูปถ่ายพวกนี้มีภาพวิญญาณติดมาด้วย

“ไม่มีอะไรคะ ฉันแค่จะบอกว่าเรือนไทยหลังนี้สวยมาก ฝีมือสร้างระดับช่างหลวงเชียวนะคะ คุณศรัณย์โชคดีมากเลยนะคะที่มีเรือนไทยโบราณสวยๆ แบบนี้ในครอบครอง” เคียนนี่ถ่ายรูปถ่ายบ้านเรือนไทยด้วยความสนใจในฝีมือการประกอบเรือนมากเป็นพิเศษ

“เรือนหลังนี้ไม่ใช่ของผมหรอกครับ เจ้าของเรือนไทยตัวจริงเป็นทายาทที่อยู่ต่างประเทศ พอรู้ว่าได้รับมรดกเป็นเรือนไทยก็เลยจะบินกลับมาดูว่าจะทำอะไรกับเรือนหลังนี้ได้บ้าง เห็นบอกว่าอยากให้อ้อแล้วสร้างเป็นบ้านสไตล์โมเดิร์นแทน”

“อ้อเลยหรอคะ น่าเสียดายออก เขารู้ไหมคะว่าศิลปะการสร้างเรือนไทยที่ฝีมือระดับช่างหลวงแบบนี้แทบจะหาไม่ได้อีกแล้วในปัจจุบัน”

“มันไม่รู้หรอกครับ เควินมันมีเชื้อไทยอยู่แค่สี่ว่ดเดียว แถมไม่เคยมาเมืองไทยเลยสักครั้ง ที่ผมติดต่อกับคุณแทนมันก็เพราะว่าตอนนั้นมันไม่ได้อยู่ประเทศไทยครับ”

เคียนนี่ได้ยินศรัณย์กล่าวถึงเจ้าของบ้านเรือนไทยด้วยสรรพนามสนิทสนมจึงทำสีหน้าสงสัย จนชายหนุ่มรับรู้ได้จึงขยายความให้หญิงสาวฟัง

“คือว่า ผมกับเควินเป็นเพื่อนสนิทกันสมัยที่ผมไปเรียนเมืองนอกนะครับ พ่อกับแม่ของเควินเป็นเจ้าของบ้านโฮสต์แฟมิลี่ที่ผมไปอยู่ด้วย ผมเลยรู้ว่าไอ้เควินมันมีเชื้อไทย แถมเป็นเชื้อขุนนางเก่าแก่อด้วยนะครับ”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นละ ดูจากบ้านที่เป็นมรดกของคุณเควินแล้วก็พอจะรู้ว่าเป็นตระกูลขุนนางระดับสูงอยู่พอสมควร ว่าแต่คุณเจ้าของบ้านเขาเห็นรูปเรือนไทยหลังนี้หรือยังคะ” เคียนนี่ถามต่อ

“เห็นแล้วครับ”

“แล้วเขาว่ายังไงบ้างคะ”

“มันบอกว่าอยากให้รี้อแล้วสร้างเป็นสตูดิโอครับ ไอ้เควินมันเป็นศิลปินนักวาดรูป คงอยากมีสตูดิโอแล้วก็แกลเลอรี่ใหญ่ๆ ไว้จัดแสดงผลงาน”

“โอ้ น่าเสียดายจัง” นางตะเคียนทองสาวพึมพำ จากประสบการณ์การสร้างเรือนไทยมาสองร้อยกว่าปี บ้านหลังนี้มืองค์ประกอบที่น่าสนใจที่สุด ทั้งความสมบูรณ์ของการออกแบบ และฝีมือในการสร้างที่จะหาช่างฝีมือขนาดนี้ได้ยากมาก

“จ้ะคุณเคียนนี่ลองคุยกับมันดูอีกทีก็ได้ครับ เควินกำลังจะบินกลับมาที่ไทยอาทิตย์หน้า มันไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเรือนไทยเลย ถ้ามันรู้ว่ามรดกที่มันได้รับมีคุณค่ามากแค่ไหน บางทีมันอาจจะเปลี่ยนใจ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณศรียกก็ช่วยนัดคุณเควินไปเจอกับฉันที่เรือนไทยให้หน่อยนะคะ ฉันจะพาเขาสำรวจบ้านและพื้นที่โดยรอบเอง แล้วค่อยมาคุยกันว่าคุณเควินยังต้องการที่จะให้รี้ออยู่อีกหรือเปล่า”

“ได้ครับคุณเคียนนี่ แต่ว่าผมคงจะไม่ได้ไปด้วยนะครับ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ผมกลัวผี” ศรียกบอกพร้อมกับยกมือขึ้นมาลูบแขนที่แขนกำลังลุกชู ทำให้นางตะเคียนทองมองชายหนุ่มด้วยแววตาขบขัน พลังคิดในใจว่าบ้านนั้นจะมีอะไรน่ากลัว ก็แค่ผีเท่านั้น ช่างไม่รู้บ้างเลยว่าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ก็เป็นผีตนหนึ่งเช่นกัน

หมู่เรือนไทยโบราณหลังงามตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลาง
แมกไม้อันรกรกรึ่ม เรือนหลังนี้สร้างจากไม้สักทองทั้งหลังด้วยฝีมืออันประณีตตามตำราโบราณ หากดีเป็นมูลค่าแล้ว แม้แต่แผ่นกระดานแผ่นเดียวยังแพลงอย่างเหลือเชื่อ แต่ไม่มีใครกล้าแตะต้องแม้เพียงเศษสลักเดียวที่หลุดร่วงอยู่ในบริเวณนั้น หลายครั้งที่พวกเขาคิดจะจัดไม้ฝาเรือนไปขาย เนื่องด้วยเรือนหลังนี้ตั้งอยู่ห่างไกลสายตาผู้คน อีกทั้งเจ้าของ

ก็ไม่ได้สนใจมาดูแล แต่ก็ไม่เคยมีใครได้สั่งใดติดไม้ติดมือไปสักคน เพราะแค่เพียงเข้ามาใกล้บริเวณบ้านก็ต้องวิ่งหนีปาราบกันไปหลายต่อหลายคนแล้ว แม้จะเข้ามาหวังจะจัดแะกันกลางวันแสกๆ ก็ยังไม่วายเจอดี จนต่างคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเรือนหลังนี้เป็นเรือนผีสิง แต่นั่นไม่ได้ทำให้ควิน ทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลเจ้าของเรือนไทยหลังนี้รู้สึกกลัวเลยสักนิด ทันทีที่ชายหนุ่มขับรถยนต์ตามแอปพลิเคชันนำทางมาถึงเรือนไทยที่เขาได้รับเป็นมรดก ชายหนุ่มก็กวาดตามองไปทั่วบริเวณด้วยความสนใจ

“ว้าว...บ้านนี้นั่น ไช้กู๊ด” ควินสะดุดตาเรือนหลังจิ๋วที่ตั้งอยู่บริเวณหน้าบ้าน ชายหนุ่มเดินไปยังเรือนไม้หลังนั้นแล้วมองลอดเข้าไปด้านใน จึงเห็นตุ๊กตาหุ่นปั้นที่แต่งตัวคล้ายภาพโปสเตอร์โพรมิตการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่เขาเคยเห็นที่ต่างประเทศ ว่าแล้วก็ยื่นมือเข้าไปหยิบตุ๊กตานางรำที่อยู่ภายในเรือนไม้หลังจิ๋วออกมาดูใกล้ๆ

“หยุดเดี๋ยวนั้นะไอ้เวร!” เสียงตวาดแหบพร่าตามวัยพร้อมกับ การปรากฏกายออกมาให้เห็น หากเป็นคนทั่วไปคงหนีปาราบไปแล้วที่อยู่ๆ ก็มีชายแก่แต่งกายด้วยชุดไทยโบราณนุ่งขาวห่มขาวทั้งตัวมายืนทำหน้าตึงมึงทั้งใส่ แต่ควินกลับหันไปยิ้มตาหยีจนแทบจะมองไม่เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขา

“ไฮ่”

“ไม่ให้ไว้ย! วานางรำของกูลงแล้วไปจากที่นี่ซะ”

“วอท”

“วัดอะไรของมึง ที่นี่ไม่ใช่วัด ที่นี่บ้านของกู”

“โนเวย์ ที่นี่บ้านของไอต่างหาก ยูเป็นใคร ทำไมมายืนอยู่ตรง
นี้”

สำเนียงภาษาไทยที่ฟังดูแปร่งๆ ทำให้คนที่อ้างตัวว่าเป็นเจ้าของบ้านถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงงวาระคนหงุดหงิด

“มึงพูดอะไรของมึงวะ กูฟังไม่รู้เรื่อง”

“ไอลถามว่ากูเป็นใคร”

“อูวะ! ยิ่งพูดก็ยิ่งไม่รู้เรื่อง นี่มึงอยากลองดีกับกูใช่ไหม” ว่าแล้ว ชายชรากรั้ยรามนตร์ใส่ชายหนุ่มตรงหน้า หวังจะสั่งสอนด้วยการทำให้ไอ้หนุ่มใจกล้าตัวแข็งชาเป็นอัมพาตขยับตัวไม่ได้ แค่นี้ก็คงจะกลัวจนหัวหดหนีกระเจิดกระเจิงแล้ว

“ว่ายังไง ยูเป็นใคร”

“ทำไม่มนตร์สะกดกูทำอะไรมึงไม่ได้วะ” ชายชราสบถด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาทำอะไรผู้บุกรุกไม่ได้ และนอกจากจะรามนตร์ไม่สำเร็จแล้ว ยังทำให้กลัวไม่สำเร็จอีกด้วย

“มึงเป็นใคร”

“ไอเป็นเจ้าของบ้าน”

“ไม่จริง ท่านเจ้าคุณไม่มีลูกหลานหัวแดงอย่างมึงหรอก” ชายชราพูดพร้อมกับกวาดตามองร่างสูงใหญ่ผิดกับชายปกติที่เคยผ่านตาเส้นผมของเขาก็ไม่ได้ดำสนิท มีเหลือบสีทองยามต้องแสงอาทิตย์ ดวงตาที่จ้องมองมาอย่างไม่เกรงกลัวนั้นมีสีน้ำตาลอ่อนผิดกับดวงตาของคนที่ชายชราเคยเห็น

“ไอเป็นพยาธิ...เอ๊ย! ทายาทของท่านเจ้าคุณ เอ่อ...ท่านเจ้าคุณอะไรนะ...อ้อ เจ้าคุณเทียดของไอนะ” ชายหนุ่มลำดับญาติที่ผ่านมาหลายช่วงอายุคนด้วยความสับสน

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ชายชรากรั้ยรามนตร์มองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างพิจารณาอีกครั้ง เขาผู้นี้มีส่วนคล้ายท่านเจ้าคุณเทพเทวอยู่หลายส่วน ทั้งโครงหน้าที่คมคายหล่อเหลาสมเป็นเอกบุรุษ อีกทั้งผิวพรรณที่งามละมุนละไมอย่างผู้มีเชื้อสายผู้ดีมาแต่ตั้งแต่เดิม ที่ผิดแปลกไปบ้างก็เห็นจะเป็นผมสีอ่อน จมูกที่โด่งเป็นสัน กับดวงตาสีน้ำตาลที่ออกจะคล้ายพวกฝรั่ง อีกทั้งสำเนียงการพูดที่แทบจะฟังไม่ออกว่าเป็นภาษา

ไทยจึงทำให้ดูไม่ออกตั้งแต่แรกว่าเป็นเชื้อสายของเจ้าของเรือนตัวจริง และด้วยเหตุนี้กระมังชายชราจึงทำอันตรายเขาผู้นี้ไม่ได้ เพราะเขาคือเจ้าของบ้านที่แท้จริงตามที่กล่าวอ้าง

“สรุปแล้วผู้เป็นใคร” เควินกอดอกพร้อมถามกลับอย่างรอกเอา
คำตอบ

“กูเป็นผู้ดูแลที่นี่”

“อ้อ คุณคงเป็นซีเคียวริตีการ์ดสินะ”

“ฝึกภาคอะไรของมึงวะ”

“ซีเคียวริตีการ์ดที่ภาษาไทยต้องพูดว่าอะไรนะ...อ้อ ที่เรียกว่า ยามนะ”

“กูเป็นเจ้าที่ที่ดูแลที่นี่มาสักร้อยกว่าปีไวย์ ไม่ไช่ยาม” เจ้าที่ไวยวายลั่นพร้อมกับชี้ไปที่บ้านไม้หลังเล็กจ้อย

“บ้านนกนี้ของยูหรือ” เควินถามอย่างไม่ได้สนใจคำโต้แย้งใดๆ นัก

“บ้านนกบ้านมิงลิ มึงรู้จักศาลเจ้าที่ไหม”

“ไม่รู้จัก”

“โธไวย์!” เจ้าที่ได้แต่กุมขมับ สักร้อยกว่าปีที่ผ่านมาไม่เคยมีใครทำให้เขาปวดหัวได้เท่านี้มาก่อนเลย

“ไปเลย ออกไปให้พ้นเลย ไม่อย่างนั้นกูจะให้ผีตายโหงมาบีบคอมึง”

“ยูมีสิทธิ์อะไรมาไล่ไอ ยูนั่นแหละที่ต้องไปจากที่นี่ ไอจะรื้อบ้านหลังนี้ทิ้ง รวมทั้งบ้านนกนี้ด้วย”

“อย่าแม้แต่จะคิดนะไอหัวแดง ไม่อย่างนั้นจะหาว่ากูไม่เตือน”

“ถ้าพูดกันดีๆ ไม่เข้าใจ ไอจะแจ้งตำรวจมาจับยู”

“ก็เอาสิ ถ้ามีตำรวจหน้าไหนกลัมาที่บ้านหลังนี้ก็พามาเลย”

ชายต่างวัยสองคนจ้องหน้ากันเขม็ง ในขณะที่ต่างฝ่ายต่าง

ทะเลาะกันอย่างเอาจริงเอาจังอยู่นั้น ก็มีเสียงกระแอมของใครบางคน
ดังชัดจังหะ ทั้งสองจึงหันไปที่ต้นเสียงนั้น

“ขอโทษนะคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มขานรับ เขาเลิกสนใจตาแก่อึดด้านในทันที
เนื่องจากผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ทำให้เขาละสายตาจากเธอ
ไม่ได้ หญิงสาวผู้มีสีผิวขาวนวลดูสง่างามอย่างสวยงามสะกดตา ที่โดดเด่นที่สุด
ก็เห็นจะเป็นดวงตากลมโตชวนมองผุดดำขลับยาวสลวยรวบเป็นหาง
ม้า เผยให้เห็นรูปหน้าเรียวสวยได้รูป หน้าผากของเธอโหนกนูน จมูก
ของเธอโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากจิ้มลิ้ม เธอช่างสมบูรณ์แบบไปทุก
องค์ประกอบเสียจริง ยิ่งมอง เควินก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาผู้นี้ราวกับเดินออกมา
มาจากภาพวาดที่จิตรกรตั้งใจวาดออกมาได้อย่างงดงามที่สุด

“คุณคะ...คุณ!”

เสียงเรียกทำให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์ก่อนจะขานรับ “ครับ”

“ฉันชื่อเคียนนี่นะคะ ฉันเป็นสถาปนิกที่มาสำรวจหน้างานใน
วันนี้ คุณคือคุณเควินเจ้าของบ้านใช่ไหมคะ”

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับเคียนนี่ ไช้รู้มาจากครั้นยัว่เป็นผู้เป็น
สถาปนิกที่เก่งมากๆ” เควินบอกพร้อมกับมองหญิงสาวที่แต่งกาย
เตรียมพร้อมลุยงานด้วยการสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวคู่กับกางเกงยีน
เข้ารูป พร้อมทั้งสวมหมวกและรองเท้านิรภัยอย่างนึกชื่นชมว่าเธอมี
ความเป็นมืออาชีพอย่างแท้จริง

“อย่าเพิ่งเชื่อคุณครั้นยัว่จนกว่าจะได้เห็นฝีมือของฉันเลยนะคะ”

“ไ้มั่นใจว่าผู้ต้องออกแบบบ้านได้ถูกใจไ้แน่นอน” ชายหนุ่มบอก
พร้อมกับมองหญิงสาวด้วยแววตาเป็นประกายพราวระยับ หากใน
เวลานี้เขามีดินสอกับกระดาษวาดภาพ เขาจะวาดภาพเคียนนี่ทันที
เพราะหญิงสาวตรงหน้าเขาตอนนี้ช่างเป็นต้นแบบแห่งความงามของ
หญิงสาวที่งดงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา

“เอาเป็นว่าเราไปสำรวจบ้านกันเถอะค่ะ” เมื่อถูกมองมาด้วยแววตาแพรวพราวเป็นพิเศษ สถาปนิกสาวก็ดึงความสนใจของชายหนุ่มให้กลับไปที่เรื่องเรือนไทยของเขาอีกครั้ง เคียนนี่เดินนำชายหนุ่มเพื่อที่จะเข้าไปภายในเขตบริเวณบ้าน แต่เธอยังไม่ทันได้ก้าวเท้าเหยียบเข้าไปด้วยซ้ำ ก็มีเสียงหนึ่งแผดดังขึ้น

“ไม่ให้เข้า!”

เสียงร้องห้ามเข้มจัดทำให้สถาปนิกสาวหันไปมอง นางตะเคียนทองจึงเห็นว่ามีชายชราวัยเฒ่าสวมเสื้อขาวทำหน้าก้มมิ่งทึ่งจ้องมองเธออยู่

“ขอโทษนะคะคุณลุงเจ้าที่ หนูต้องทำงาน กรุณาอย่าขวางกันเลยนะคะ” นางตะเคียนทองเอ่ยด้วยถ้อยคำสุภาพ เนื่องจากเธอประเมินแล้วว่าเจ้าที่ตนนี้มีความอาวุโสกว่าเธออยู่พอสมควร

“ไม่ขวางไม่ได้หรอกนังหนู ก็เพราะว่ากำลังจะมีผีนางตะเคียนบุกรุกมาถึงที่ เจ้าที่อย่างข้าก็ต้องทำหน้าที่ขัดขวางเป็นธรรมดา” เมื่อเจ้าที่พูดออกมาอย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นนางตะเคียน หญิงสาวก็ได้แต่ทำหน้าเล็กน้อย พร้อมกับหันไปมองเจ้าของบ้านหนุ่ม ที่ขณะนี้ยังคงมองมาที่เธอตาเป็นประกายหวานหยาดเยิ้มอย่างไม่รู้สีกะทันหันอะไรกับคำว่าผีนางตะเคียนสักเท่าไร แต่จะว่าไป ครวินก็คงไม่เห็นและไม่ได้ยินสิ่งที่เธอกับคุณลุงเจ้าที่กำลังเถียงกันอยู่ดี

“แต่ว่าคุณลุงเจ้าที่ก็อนุญาตให้พวกผีตนอื่นเข้าไปเดินเพ่นพ่านอยู่ในบ้านนะคะ ทำแบบนี้ไม่ถือว่าบกพร่องในหน้าที่เธอค่ะ” นางตะเคียนทองว่าพลางพยักพยิดไปทางหัวบันไดเรือนที่มีผีผู้หญิงนั่งอยู่ตรงนั้น

“ข้าก็ต้องคบค้าสมาคมกับผีตนอื่นๆ บ้างสิ อยู่ตรงนั้นมาสองร้อยกว่าปี มันแสนจะเจียบเหงา อีกอย่างนังคนที่นั่งอยู่ตรงบันไดเรือนนั้นก็เป็นที่สาหัสแก่ที่ตายคาเรือน แล้วจะให้ข้าไล่มันไปอยู่ที่ไหน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณลุงก็ต้องยอมให้หนูเข้าไปทำงานได้เหมือนกัน”

“มันจะเหมือนกันได้อย่างไร เอ็งเป็นใครก็ไม่รู้”

“ก็เป็นคนที่เจ้าของบ้านจ้างมาไงคะ”

“เรื่องของเจ้าของบ้านสิ ข้าไม่ให้เอ็งเข้าไป” เจ้าที่ยืนกราน ทำให้สถาปนิกสาวได้แต่ทอดถอนใจ

“อย่าไปสนใจตาแก่นี่เลยครับ เขาเป็นแค່ยามนะ”

“เอาอีกแล้วนะไอ้เฮอร์!”

“ไอ้เตียนยูแล้วนะ ถ้ายังไม่หยุดพูดจาไม่ดี ไอ้จะไล่ยูออก”

“ไล่ออกกับผีนะสิ ยูอยู่ตรงนี้มาสามร้อยกว่าปีแล้ว อยู่มาาก่อนมึงมาเกิดตั้งสามชาติได้แล้วมั้ง”

“สามร้อยกว่าปีอะไร ยูจะอยู่ที่นี่มาสามร้อยปีได้อย่างไร”

“เตียนนะคะ เตียน นี่คุณเควินเห็นคุณลุงเจ้าที่ด้วยหรือคะ”
เคียนนี้ถามด้วยความประหลาดใจเนื่องจากเควินเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่อยู่ตรงนี้

“ไอ้เถียงกับตาแก่นี่ตั้งนานกว่ายูจะมา”

“แล้วไม่กลัวหรือคะ”

“กลัวทำไม ก็แค່ยามแก่ๆ คนหนึ่ง”

“นี่!”

“เฮลละๆ” เคียนนี้พยายามกลั้นข้าก่อนจะพูดต่อ “คุณรู้จักเจ้าที่ ผี หรือว่านางไม้ไหมคะเควิน”

เคียนนี้ถาม เควินจึงส่ายหน้าแทนคำตอบ

“กูว่าแล้วว่าทำไมไอ้เฮอร์ถึงหน้ามึนนัก หลอกเท่าไรมันก็ไม่กลัว เหนื่อยฉิบหาย” เจ้าที่สบถออกมาด้วยความหงุดหงิดที่เขาแสดงอิทธิฤทธิ์ไปเท่าไรก็เหนื่อยเปล่าอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ที่แท้หนุ่มตาน้ำขาวคนนี้ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากำลังถูกผีหลอกอยู่

“ถ้าอย่างนั้น คุณช่วยพูดว่าอนุญาตให้ฉันเข้าไปในบริเวณบ้านหน่อยได้ไหมคะ เราจะได้เริ่มงานกันเสียที”

“ได้สิ ไอต้องอนุญาตให้ยูเข้าไปในบ้านของไอได้อยู่แล้วครับ
ยูไม่เห็นต้องขออนุญาตไอละนี่นา”

ไวยินอย่างนั้น เคียนนี่ก็หันไปยักคิ้วให้เจ้าที่วัยชราที่ขณะนี้โกรธ
จนลมแทบออกหู ก่อนจะชักชวนเจ้าของบ้านเดินเข้าไปสำรวจบนเรือน
พร้อมกัน

2

หมู่บ้านไทยที่ประกอบไปด้วยเรือนไม้ห้าหลังสร้างต่อกัน โดยมีลานเชื่อมต่อกันตรงกลาง ที่กลางลานมีศาลายกพื้น คาดว่าน่าจะใช้เป็นพื้นที่ส่วนกลางในการกินอาหาร รับรองแขก หรือทำกิจกรรมอื่นๆ ร่วมกันของคนที่อาศัยอยู่ที่เรือนแห่งนี้ เรือนแต่ละหลังขนาดกว้างขวาง บ่งบอกให้รู้ว่าผู้ครอบครองบ้านหลังนี้เป็นครอบครัวใหญ่และมีฐานะที่ร่ำรวยเพียงใด

ตั้งแต่ก้าวแรกที่เคียนนี่ข้ามธรณีประตูเข้ามาบนเรือน นางตะเคียนทองก็ราวกับได้ย้อนกลับไปวันวานเมื่อครั้งที่เธอยังมีชีวิตอยู่ ฝีมือการปลูกเรือนแบบนี้ พิถีพิถันขนาดนี้ ความประณีตในแบบช่างหลวงที่ใส่ใจทุกรายละเอียดแบบนี้ เป็นฝีมือการปลูกเรือนของใครไปไม่ได้ นอกจากฝีมือของพ่อคู่ของเธอ เมื่อรู้แล้วนางตะเคียนสาวก็คิดถึงพ่อจนแทบกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่

“ใช่จริงๆ ด้วย เป็นเรือนที่คุณพ่อเคยปลูกจริงๆ ด้วย”

“อ้อเคไหน เคียนนี่” เควินถามพร้อมกับยื่นหน้าเข้ามาใกล้หญิงสาวแค่นี้ ทำให้เคียนนี่หลุดจากห้วงความคิดแล้วสบตาผู้ชายหนุ่มอย่างไม่ทันตั้งตัว

“ฉัน...ฉันไม่ได้เป็นอะไรค่ะ” หญิงสาวบอกพร้อมกับถอยออก

ห่าง ความรู้สึกอ้างว้างจากการคิดถึงผู้เป็นพ่อถูกแทนที่ด้วยความรู้สึก
แปลกประหลาดจากแวตาท่วงโยของชายหนุ่ม สถาปนิกสาวยกหลัง
มือขึ้นมาปาดน้ำตาแบบลวกๆ ก่อนจะหันหลังให้แล้วพาเจ้าของบ้าน
เดินชมเรือนหลังงามต่อ

“ฉันได้ยินมาว่าคุณอยากให้ที่บ้านหลังนี้ใช้ไหมคะ”

“ใช่ครับ ไอ่อยากให้อะไรแล้วสร้างเป็นสตูดิโอไว้โชว์ผลงานของ
ไอ้”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ใช้เรือนหลังนี้เป็นสตูดิโอไปเลยสิคะ ไม่เห็น
ต้องรื้อเลยนี่นา”

“แต่ไอ้ได้ยินมาจากಮ್ಮว่าบ้านหลังนี้มีอายุเป็นร้อยๆ ปีแล้ว มัน
อาจจะเก่าเกินไปที่จะใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรืคะ”

“ไม่เก่าหรอกค่ะ คุณรู้ไหมคะว่าคนโบราณนะฉลาดมาก ไม่ใช่
เอามาปลูกเรือนนะคัดเลือกจากไม้ที่คงทนแข็งแรง อยู่ได้เป็นร้อยปีก็ไม่
ผุพัง อีกอย่าง บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่ปลูกด้วยฝีมือช่างหลวงที่ปัจจุบัน
หาช่างฝีมือแบบนี้แทบไม่ได้อีกแล้ว ดูอย่างสลักเดือยที่ตอกได้อย่าง
แนบเนียนนั่นสิคะ เสา จั่ว คานนั้นก็ด้วย การออกแบบและสร้างได้
อย่างสมส่วนแบบนี้ บ้านหลังนี้มีคุณค่าทางวัฒนธรรมมากๆ เลยนะ
คะ” เคียนนี่พูดพร้อมกับอธิบายให้ควินรู้จักส่วนประกอบต่างๆ ของ
เรือนไทยเพื่อโน้มน้าวไม่ให้เขารื้อเรือนหลังนี้

“ไอ้ มายก๊อด ทำไมไอ้ไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเลย”

“รู้ที่บ้านหลังนี้มีคุณค่าขนาดไหนใช้ไหมคะ”

“เปล่า ไอ้ไม่รู้มาก่อนว่าที่นี่มีผู้หญิงสวยๆ อยู่ในบ้านด้วย
ว้าว...ซื้อสิซื้อบิวตี้ฟูล”

สำเนียงไทยที่พูดไม่ชัด แถมยังไทยคำอังกฤษคำของควิน ทำให้
เคียนนี่ไม่ค่อยเข้าใจความหมายเท่าไรนัก แต่ก็พอจะแปลความหมาย
จากท่าทางซื้อมือซื้อมือของชายหนุ่ม

“ไหนคะ”

“โน้นไง” เควินพูดพลางชี้ไปทางด้านหลังของเควินนี่ สถาปนิกสาวจึงเห็นหญิงสาวในชุดไทยสไบเฉียงยืนอยู่ตรงประตูทางขึ้นบันได ยืนก้มมือเรียกให้ชายหนุ่มเดินไปหา

“อย่าเดินไปหาผู้หญิงคนนั้นเด็ดขาดนะเควิน”

“ทำไมล่ะ”

“ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง แต่ว่าเชื่อฉันเถอะนะคะ อย่าสนใจผู้หญิงคนนั้น ห้ามมองตาเธอ แล้วไปสำรวจบ้านกันต่อเถอะ” หญิงสาวพูดกับชายหนุ่ม พร้อมกับหันไปจ้องหน้าหญิงปริศนาคนนั้นก่อนจะตักเตือนเธอด้วยเสียงในความคิด

“อย่าสร้างบาปอีกเลย เป็นผีเร่ร่อนไม่ได้ไปผุดไปเกิดอยู่อย่างนี้ ยังไม่รู้สำนึกอีกหรือ”

“กูไม่ใช่ผีเร่ร่อน กูตายที่เรือนหลังนี้ กูก็จะอยู่ที่นี้ มึงต่างหากที่เป็นผู้บุกรุก”

“จะอยู่ก็อยู่ไป แต่อย่าทำร้ายเจ้าของบ้าน ถ้าไม่เชื่อฟังกันเดียวจะโดนพิรืซ้ำได้”

“ใครกล้ามาขับไล่กู มึงไม่รู้เสียแล้วว่าพวกกูมีกันอยู่กี่คน” พูดแล้วผีสาวก็เข้าไปภายในเรือน ภาพที่ปรากฏให้เห็นนั่นคือผีหลายตน เดินวนเวียนอยู่ภายในเรือน บางตนนั่งห้อยขาอยู่บนชื่อ บางตนนั่งยิ้มแป้นอยู่ตรงระเบียบหน้าต่างแต่ละหลัง และอีกหลายตนที่เดินสวนกันไปมาอยู่ตรงซอกกลางเรือน

“นี่มันอะไรกันล่ะเนี่ย!” สถาปนิกสาวเห็นแล้วก็ได้แต่กุมขมับ เธอไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดเรือนไทยหลังนี้จึงไม่มีใครกล้าย่างกรายเข้ามาใกล้ ก็เพราะว่าทั้งผีดูและทั้งซุมขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่เธอที่เป็นผีเหมือนกัน กับเควิน เจ้าของบ้านที่ไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นว่าโดนผีหลอกกลางวันแสกๆ ปานนี้คงวิ่งปาราบ จับใช้หัวโกร๋นจนต้องรดน้ำมนต์กันไปแล้ว

“เฮ้! เคียนนี่ ไอ่เดินไปสำรวจบ้านมาแล้ว บ้านหลังนี้มีอะไรดี ๆ อย่างที่ผู้บอกจริงๆ ด้วย”

“ฉันเปลี่ยนใจแล้วค่ะ ฉันว่าเราควรซื้อบ้านหลังนี้จะดีกว่า”

“อะไรนะ!” คำถามนั้นดังซังแซ่จากเหล่าผีที่ชุมนุมกันอยู่บนเรือน

“ทำไมถึงเปลี่ยนใจล่ะ”

“ก็เพราะว่าที่นี่มันเก่าแล้วอย่างที่คุณว่านั่นแหละค่ะ รั้วๆ ไปซะแล้วเอาไม่ไปถวายเป็นวัด เผื่อว่าจะมีอะไรดีขึ้น”

“อย่างนะ...อย่า!” เสียงห้ามปรามยังคงดังมาจากเหล่าผีๆ เช่นเคย

“โน...ไอชอบที่นี่ มันคลาสสิกมากๆ เลย แถมยังมีบ้านตั้งหลายหลังให้ไอใช้เป็นห้องแสดงภาพได้สบายเลย” เจ้าของเรือนบอกด้วยดวงตาเป็นประกายเจิดจ้าแห่งจินตนาการ

“หมายความว่า คุณไม่อยากจะซื้อบ้านหลังนี้แล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ ไอคิดว่าถ้าผลงานของไอจัดแสดงอยู่ในเรือนไม้โบราณแบบนี้ก็จะยิ่งน่าสนใจ ผู้ช่วยทำยังไงก็ได้ให้ไอเข้ามาอยู่ที่นี้โดยเร็วที่สุดได้ไหม”

“แต่ที่นี่มีอะไรที่ต้องจัดการเยอะมากเลยนะค่ะ” เคียนนี่หมายถึงจัดการพวกวิญญาณที่ยังอยู่ในบ้านเป็นโขยง แต่ก็ไม่รู้จะอธิบายกับเควินอย่างไรให้เขาเข้าใจ

“ไอไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่ต้องจัดการเลยนี่นา เห็นศรัณย์บอกไฉนว่าบ้านนี้เป็นบ้านร้าง แต่ทุกอย่างยังสภาพดีอยู่ เหลือแค่ทำความสะอาดก็เข้าอยู่ได้แล้ว”

“แล้วเรื่องไฟฟ้ากับน้ำประปาล่ะคะ”

“ก็ใช้โซลาเซลล์กับซื้อถังเก็บน้ำมาไว้ใช้ชั่วคราวได้ไหม ไออยากมาอยู่ที่นี้เร็วๆ จริงๆ นะ รู้ไหมว่าแค่ไอ่เดินเข้ามาในนี้ ไอก็ได้แรงบันดาลใจ

ใจหลายอย่างในการทำงาน ถ้าได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ ไอจะสร้างสรรค์ผลงานได้ดีขนาดไหน” เควินพูดด้วยแววตาแห่งพลังสร้างสรรค์อันเจิดจ้า

“ก็ได้ค่ะเควิน ถ้าคุณอยากมาอยู่ที่นี่จริงๆ ฉันจะจัดการเรื่องไฟฟ้ากับน้ำให้ชั่วคราวให้คุณโดยเร็วที่สุด แต่ว่าคุณต้องทำทุกอย่างตามที่ฉันแนะนำ ตกลงไหมคะ”

“ยูจะแนะนำอะไรไอย่างนั้นเหวอ”

“ฉันจะแนะนำคุณว่า ที่เมืองไทยกับเมืองนอกมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน บ้านหลังนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่คุณไม่รู้จะอธิบายให้คุณฟังยังไง แต่ถ้าคุณตัดสินใจเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ หากได้ยินใครเรียกก็ห้ามขาน เห็นใครรบกวนมือเรียกก็ห้ามไปหา ห้ามมองตา ห้ามพูด ห้ามขานรับ ห้ามชวนใครขึ้นเรือน ห้ามทำอะไรที่ผิดปกติตอนกลางคืนเข้าใจไหมคะ”

“โอ้...ทำไมห้ามเยอะจัง”

“ถ้าทำไม่ได้คุณก็จะมาอยู่ที่นี่ไม่ได้ค่ะ”

“โอเค ถึงแม้ไอจะไม่เข้าใจที่ยูพูด แต่ไอก็คิดว่าไม่ใช่เรื่องยากอะไร”

“ดีค่ะ คุณพูดเข้าใจง่าย ๆ แบบนี้ฉันก็ค่อยสบายใจหน่อย ถ้าอย่างนั้นเราไปสำรวจบริเวณรอบ ๆ บ้านกันเถอะค่ะ ฉันจะเก็บรายละเอียดให้ครบ เราจะได้ออกไปจากที่นี่ก่อนตะวันตกดิน”

เคียนนี่เดินนำเควินลงจากเรือน ระหว่างนั้นเธอเห็นเหล่าวิญญาณมองเขาด้วยแววตาบางอย่างที่ผิดไปจากเดิม ไม่ใช่แววตาโกรธเคืองที่มีมนุษย์มาบุกรุก แต่เป็นแววตาที่บ่งบอกถึงความหวั่นใจมากกว่า

“ทายาทท่านเจ้าคุณไม่รื้อเรือนแล้ว พวกคุณก็อย่าทำอะไรเขaley นะคะ ต่างคนต่างอยู่เถอะ” เคียนนี่พูดสื่อสารในใจ

“ก็ไม่ได้อยากยุ่งสักเท่าไรหรอกนะ แค่อยากจะบอกว่า...เอ่อ...
ช่างเถอะ” ฝีมือหญิงที่ยืนอยู่ตรงบันไดทำเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง
แต่อยู่ๆ ก็หยุดพูดไปเสียจริงๆ

“อยากรู้จะบอกว่าอะไรหรือคะ” เคียนนี่ถาม

“เปล่า” ฝีมือตอบอย่างขอสไปที

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่ามาปรากฏตัวให้เขาเห็นก็แล้วกันนะคะ
ทนายททานเจ้าคุณคนนี้อยู่เมืองนอกตั้งแต่เกิด เขาอาจจะทำอะไรที่
ทำให้พวกคุณไม่พอใจไปบ้าง ขอให้พวกคุณเข้าใจว่าวัฒนธรรมที่เขา
เคยใช้ชีวิตอยู่กับที่นั่นมันแตกต่างกัน”

“โอ๊ย! พวกเราไม่ถือสาหรอก จะอยู่รอดไปอีกกี่วันก็ไม่ว่า”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ไม่รู้! ไม่ต้องมาถาม ต่อไปนี้พวกเราจะไม่ปรากฏตัวให้เห็นแล้ว
ไปละนะ” พูดเพียงเท่านั้น ฝีมือหญิงคนนั้นก็หายวับไปพร้อมกับผิวน
อื่นๆ เหลือไว้แต่ความสงสัยว่าเรือนหลังนี้มีอะไรซ่อนอยู่กันแน่ ถึงได้
แปลกประหลาดตั้งแต่เจ้าที่จนถึงผีที่อาศัยอยู่ในเรือนได้ขนาดนี้

“เฮ้! เคียนนี่ ทำไมไม่ลงมาเสียที ยืนอยู่ตรงนั้นนานแล้วนะ”
เคียนถามขณะที่เขาเดินลงมารอที่หน้าเรือนครู่หนึ่งแล้ว แต่เคียนนี่ยัง
คงหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงซุ้มประตูบันไดอยู่นาน

“จะไปเดี๋ยวนี้แหละค่ะ” รับคำแล้วก็เดินลงมาหาเจ้าของบ้าน
หนุ่ม ก่อนจะเดินสำรวจบริเวณโดยรอบด้วยกันโดยเริ่มจากบริเวณ
ศาลาริมน้ำที่อยู่ถัดจากตัวเรือนไปไม่กี่ไกล

ศาลาริมน้ำแห่งนี้เป็นศาลาที่สร้างจากไม้เนื้อดีจึงทนแดดทนฝน
ตัวศาลาเป็นเรือนทรงไทยหลังเล็กมีท่อน้ำยื่นออกไปบริเวณริมแม่น้ำ ที่
แม้จะผูกพันไปตามกาลเวลาแต่ก็ยังคงความงามของสถาปัตยกรรม
โบราณเอาไว้

“ไอ้ ว้าว...ที่นี้น่าอยู่มากๆ ทำไมผมไม่เคยเล่าให้ฟังว่ามีบ้านที่

สวชนาดนี้อยู่ที่ประเทศไทย ถ้าไอ้รู้ ไอ้จะมาที่นี้ตั้งนานแล้ว” เควิน เอ่ยออกมาด้วยความตื่นตาตื่นใจที่ได้รู้ว่ามรดกที่ได้รับนั้นงดงามและมีคุณค่ามากแค่ไหน

“นี่คุณไม่เคยรู้มาก่อนเลยหรือคะว่าคุณเป็นทายาทของเรือนหลังนี้”

“ไอ้ไม่เคยรู้มาก่อนเลยจนได้เจอกับศรันย์ หมอนั่นพอเห็นนามสกุลเดิมของแม่ไอ้ก็ถามนั่นถามนี่ ไอ้ก็เลยรู้ว่ามี้บรรพบุรุษเป็นท่านเจ้าคุณอยู่ที่นี่”

“แล้วแม่ของคุณเคยมาที่นี่ไหมคะ”

“ไม่เคยมา เพราะแกรนด์มัมห้ามเด็ดขาดว่าอย่ามา และแกรนด์มัมของแกรนด์มัมก็ห้ามแกรนด์มัมมา”

“ทำไมล่ะคะ”

“ไอ้ก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แค่ว่ามีมัมของแกรนด์มัมก็ห้ามแกรนด์มัมของไอ้มาที่นี้เหมือนกัน จนกระทั่งมัมของไอ้ได้รับอีเมลจากทนายประจำตระกูลว่าที่ดินตรงนี้เป็นที่ดินรกร้างมานาน หากเจ้าของไม่มาแสดงตัวหรือใช้ประโยชน์ก็อาจจะถูกคนอื่นยึดเอาไปทำกินได้ มัมก็เลยให้ไอ้มารีโนเวตแล้วก็ประกาศขาย แต่พอไอ้มาเห็นแล้วก็เปลี่ยนใจไม่อยากจะขายแล้ว ไอ้ชอบที่นี่ ไอ้อยากย้ายมาอยู่ที่นี่”

“คุณคิดดีแล้วหรือคะ คุณเพิ่งจะมาเห็นที่นี่ครั้งแรกนะคะ คุณไม่กลัวหรือ”

“ยูหมายถึงอะไร ที่นี้มีอะไรน่ากลัวอย่างนั้นหรือ”

“เออ...ฉันหมายถึง คุณอาจจะไม่คุ้นเคยกับสภาพความเป็นอยู่ที่นี่นะคะ คุณเพิ่งจะมาเมืองไทยเป็นครั้งแรกไม่ใช่หรือคะ คุณอาจยังไม่รู้อะไรอีกหลายๆ อย่าง” นางตะเคียนทองสาวไม่กล้าบอกออกไปทั้งหมด เพราะไม่อยากทำให้เจ้าของบ้านหงุดหงิด

“ไม่เห็นจะต้องกังวลเลยนี่นา ที่นี้บ้านของไอ้ ไม่ว่าจะยังงั้นไอ้ก็

ต้องปรับตัวแล้วก็ต้องอยู่ที่นี้ให้ได้”

“ก็ถูกของคุณนะคะ เรือนหลังนี้เป็นบ้านของคุณ จะปล่อยให้
เป็นของคนอื่นได้ยังไง เอาละค่ะ เราไปสำรวจบริเวณอื่นกันต่อเถอะ
เดี๋ยวจะไม่ทันพระอาทิตย์ตกดิน”

“วอท! ทำไมต้องพูดเรื่องพระอาทิตย์ตกดิน” ชายหนุ่มถามด้วย
ความสงสัย

“คือว่าฉันต้องรีบกลับนะค่ะ อีกอย่าง เพื่อความปลอดภัยของ
ตัวคุณเองด้วย”

“ทำไมต้องรีบขนาดนั้น โอเคคิดว่าเราค่อยๆ ดู ค่อยๆ คิดว่าจะ
ทำอะไรจะดีกว่านะ”

“กฎของฉันคืองานต้องจบงานในแต่ละวันก่อนพระอาทิตย์ตกดิน
เท่านั้นค่ะ เพราะบ้านของฉันอยู่ไกลจากที่นี่” เคียนนี่บอก เธอไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ใครรู้ว่านางตะเคียนทองอย่างเธอที่แปลงกายเป็นมนุษย์
ได้ตลอดทั้งวันนั้นต้องใช้พลังอยู่พอสมควร เธอจึงกำหนดเวลาการทำงานที่ชัดเจนกับนายจ้าง เพื่อกลับไปพักผ่อนที่ต้นตะเคียนของตน
ได้โดยไม่ต้องเหนื่อยจนเกินไป

“ถ้าบ้านอยู่อยู่ไกลก็พักที่โรงแรมสิ อยู่โรงแรมเดียวกับไอก็ได้ เรื่อง
ค่าใช้จ่ายเดียวใจจัดการให้เอง” เควินยื่นข้อเสนอ เขาอยากจะมีเวลา
อยู่กับสถาปนิกสาวให้นานขึ้น

“ฉันไม่รับทุกข้อเสนอนะค่ะ ฉันมีเงื่อนไขในการทำงานของฉัน ถ้า
คุณทำตามทีฉันบอกไม่ได้ ฉันก็ไม่ทำงานให้คุณค่ะ เชิญหาสถาปนิก
คนใหม่ได้เลย” เคียนนี่ยื่นคำขาด

“โอเค โอเคเข้าใจแล้ว” เควินยอมรับเงื่อนไขแต่โดยดีโดยที่ไม่กล้า
เข้าขี้เคียนนี่อีก

“เข้าใจดีแล้วค่ะ เราไปสำรวจพื้นที่กันต่อเถอะ”

“แล้วแบบนี้ ไอจะมีโอกาสได้ดินเนอร์กับยูไหม”

“จะไม่มีวันนั้นคะ เควิน ฉันต้องกลับไปกินอาหารค่ำกับพี่ชาย และน้องสาวของฉัน ไม่มีเวลาสำหรับคนอื่นหรอกค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินนำชายหนุ่มไปสำรวจบริเวณอื่นต่อ ในขณะที่เควินทำได้เพียงเดินตามหญิงสาวไปเสียๆ

“ต้นไม้อใหญ่พวกนี้ฉันแนะนำว่าไม่ต้องโค่นนะค่ะ แค่อัดแต่งกิ่งให้ดูโล่งขึ้นก็พอ ส่วนบริเวณหน้าบ้าน ฉันจะจัดเป็นสวนที่มีศาลาตั้งอยู่กลางสวน เอาไว้ให้คุณนั่งเล่นกับจัดแสดงงานศิลปะ แบบนี้โอเคไหมคะ” สถาปนิกสาวหันไปถามโดยที่ไม่ทันสังเกตว่าเควินนั้นเดินวันระยะห่างจากเธอออกไปอยู่พอสมควร

“เควิน! นั่นคุณ...”

“ได้ยินแล้วๆ กำลังรีบเดินไป ทำไมอยู่ๆ ตัวไต่ถึงหนักแบบนี้ล่ะ แคมยังปวดบ่าด้วย” พูดแล้วก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นมานวดบ่าตัวเอง

“คุณจำที่ฉันบอกไม่ได้หรือไงว่าห้ามทัก ห้ามคุยกับใคร”

“โอ้ก็ทำตามทุกอย่างแล้วไง ไอ่ไม่ได้พูดกับใครเลย แถวนี่มีใครที่ไหนนอกจากไอ้กบฏ”

“แล้วคุณเผละไปหยิบจับอะไรบ้างหรือเปล่า”

“อ้อ...ไอ่เห็นรูปปั้นเบบี๋ดอลนี่วางอยู่ใต้ต้นไม้ ก็เลยหยิบมาดู ไอ่ไม่เคยเห็นงานศิลปะแบบนี้มาก่อน มันเป็นชิ้นงานที่น่าสนใจ”

“เบบี๋ดอลอะไรคะ ขอฉันดูหน่อยสิ”

ได้ยินอย่างนั้น ชายหนุ่มก็ยื่นมือข้างหนึ่งที่กำสิ่งของบางอย่างมาแบออกให้หญิงสาวดู นางตะเคียนทองจึงรู้ว่าเบบี๋ดอลในความหมายของเควินก็คือกุมารทองไม้แกะสลักตัวจิ๋วเท่านิ้วหัวแม่มือนั่นเอง

“ปิดไถ่เอ๊ย เควิน!” สถาปนิกสาวถึงกับกุมขมับ เมื่อรู้สาเหตุว่าทำไมอยู่ดีๆ ก็มีเด็กหัวจุกมานั่งคร่อมคอชายหนุ่ม “ส่งเบบี๋ดอลมาให้ฉัน แล้วอาการปวดบ่าของคุณจะดีขึ้นเองค่ะ”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เควินก็ส่งกุมารทองให้เคียนนี่แต่โดยดี หลัง

จากนั้นอาการปวดบาก็หายเป็นปกติทุกอย่างเหลือเชื่อ

“ไอ้ มายก็อด ยูทำได้ยังไงเนี่ยเคียนนี่”

“ฉันแค่รู้ว่าคุณปวดบ่าเพราะอะไร แล้วก็แก้ไขที่ต้นเหตุล่ะค่ะ เอาเป็นว่าฉันขอเพิ่มกฎอีกหนึ่งข้อ คือห้ามหยิบจับอะไรไปทั่วแบบเมื่อกี้นี้อีกเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นคุณอาจจะมีอาการปวดเมื่อยเนื้อตัวแบบไม่ทราบสาเหตุหรือเป็นอะไรมากกว่านี้”

“ไอ้ไม่เข้าใจเลย ทำไมจะต้องห้ามไอ้หลายเรื่องขนาดนี้ด้วย”

“คุณไม่ต้องเข้าใจหรอกค่ะ คุณแค่ทำตามที่คุณบอกก็พอ เพราะถ้าคุณไม่ทำตาม คุณก็อาจจะอยู่บ้านหลังนี้ไม่ได้ แล้วข้อห้ามของฉันไม่ได้หมดแค่นี้ด้วย แต่ตอนนี้ยังไม่ออกว่าจะห้ามอะไรบ้าง ไว้ถ้า निकอกแล้วจะบอกเพิ่มนะคะ”

“ไอ้ มายก็อด ไอ้ไม่อยากจะทำตามข้อห้ามของคุณแล้ว”

“ไม่ทำตามก็ต่างคนต่างไปค่ะ เพราะฉันจะไม่รับทำงานนี้ให้คุณ”

“โอเคๆ โอ้ทำตามก็ได้” เควินพูดพร้อมกับทำท่ายกมือยอมแพ้

“ถ้าอย่างนั้นก็แยกย้ายกันก่อนเถอะค่ะ วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไว้ น้ำไฟพร้อมเมื่อไหร่ฉันค่อยมาที่นี้ใหม่ ในระหว่างนี้คุณห้ามมาที่นี้ตามลำพังโดยที่ไม่มีฉันอยู่ด้วยเด็ดขาด”

“แล้วถ้าระหว่างนี้ไอ้อยากเจอยูล่ะเคียนนี่”

“นี่ค่ะ เบอร์โทร. ฉัน” สถาปนิกสาวพูดพร้อมกับยื่นนามบัตรให้

“ไอ้หมายถึงเจอตัวจริง ไม่ใช่แค่โทรศัพท์นะคะ”

“คงไม่ได้เจอหรอกค่ะ บ้านของฉันไม่ได้อยู่แถวนี้” เคียนนี่หมายถึงบ้านของเธอไม่สามารถพบเจอได้ทั่วไป

“บ้านยูอยู่ไหนเธอ”

“อัมพวาค่ะ แต่ว่าไม่ต้องคิดจะตามหาหรอกนะคะ เพราะหาอย่างไรก็หาไม่เจอหรอกค่ะ ไว้ฉันจะโทร. หาตอนที่น้ำไฟเสร็จพร้อมเข้า

อยู่นะคะ บาย” กล่าวลาจบก็แยกตัวออกมาโดยไม่สนสายตาสงสัยของชายหนุ่ม...

ในขณะที่เดินทางออกมาจากตัวบ้าน สถาปนิกสาวก็หยุดยืนมองเรือนไทยหลังงามนี้อีกครั้งด้วยความภาคภูมิใจในฝีมือของผู้เป็นพ่อ เธอโชคดีเหลือเกินที่ได้มีโอกาสสามารถจะสิ่งที่พ่อของเธอเคยสร้างเอาไว้ สถาปนิกสาวสัญญากับตัวเองว่าเธอจะตั้งใจทำมันออกมาอย่างสุดฝีมือ

“เตือนแล้วไม่ฟัง มีปัญหาอะไรอย่ามาโอดครวญก็แล้วกัน”

เจ้าที่พูดลอยๆ ขณะที่เคยนั่งบนเหม่อมองเรือนไทยอยู่เฉยๆ

“คุณลุงเจ้าที่หมายความว่ายังไงคะ”

“เอ็งรีบพาไอ้ห้วแดงนั่นไปให้พ้นๆ จากเรือนหลังนี้เสียเถอะ เดียวจะหาว่าข้าไม่เตือน”

“เรือนหลังนี้มีอะไรกันแน่ ทำไมแต่ละคนพูดจาแปลกๆ ผีที่อยู่บนเรือนนั่นก็ด้วย”

“ก็เรื่องอีนุงตุงนังตั้งแต่คราวที่ไอ้ห้วแดงนั่นยังไม่เกิดยังงี้เล่า เรื่องของคนรุ่นเก่า เอ็งอย่าไปรู้เรื่องให้ปวดหัวเลย” เจ้าที่รำพึงรำพันซึ่งดูคล้ายจะเป็นคำเตือนมากกว่า

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคนรุ่นใหม่นะคะ”

“อย่าถามมากนักเลยนะ ข้าไม่อยากจะพูดมาก เอาเป็นว่าเตือนด้วยความหวังดีก็แล้วกัน ไปให้พ้นๆ จากที่นี่ซะ”

“แต่มันไม่แฟร์เลยนะคะที่จะไล่ใครไปจากที่นี่ทั้งที่เขาเป็นเจ้าของบ้าน เขามีสิทธิ์ที่จะอยู่ที่นี่ได้ แล้วเรื่องอีนุงตุงนังที่ว่า มันอีนุงตุงนังแค่ไหน คุณลุงช่วยบอกหนูหน่อยได้ไหมคะ หนูจะได้ช่วยแก้ปัญหาให้”

“เอ็งไม่มีทางแก้ได้หรอก นอกจากเอ็งจะเป็น...” เจ้าที่พูดพลาง

ชำเลื่องมองไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่บริเวณหน้าบ้านใกล้กับศาลเจ้าที่
ก่อนจะถามนางตะเคียนสาว “รถคันสีขาวนั้น รถของเอ็งรี”

“ค่ะ” เคียนนี่ตอบ วันนี้เธอขับรถที่มีสัญลักษณ์รูปม้าติดอยู่ที่
หน้ารถมาทำงาน

“เอ...จะใช้นารีขี่ม้าขาวในตำนานรีเปล่าเนะ...คงไม่หรอกมัง นารี
ขี่ม้าขาวไม่น่าจะใช่นางตะเคียนทอง” เจ้าที่พึมพำคล้ายกับพูดกับ
ตัวเองมากกว่า

“ม้าขาวอะไรเธอคะคุณลุง”

“เปล่า ไม่มีอะไร รีบๆ กลับไปเถอะ พาไอ้หัวแดงนั้นออกไปให้
พ้นๆ ด้วย แล้วก็ไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก”

พูดเพียงเท่านั้น คุณลุงเจ้าที่ก็หายวับเข้าไปในศาล แล้วนอน
เอกเขนกหันหลังให้แก่นางตะเคียนสาวอยู่ข้างใน อย่างไม่คิดที่จะกลับ
มาพูดกับเธอให้รู้เรื่องอีก

“ออกมาคุยกันให้รู้เรื่องก่อนสิคะคุณลุง โอ้...” เมื่อรู้ว่าเรียก
อย่างไรก็ไม่เป็นผล เคียนนี่จึงตัดสินใจเดินกลับไปที่รถ โดยรอให้ควิน
ที่กำลังเดินมาที่รถของเขาขึ้นรถให้เรียบร้อยเสียก่อน แล้วขยับตัวออก
ไปจากเรือนไทยที่มีแต่ปริศนาชวนให้สงสัย